

Vec C-35/23

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

25. január 2023

Vnútroštátny súd:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

16. január 2023

Navrhovateľ a sťažovateľ:

Otec

Odporkyňa v prvostupňovom a druhostupňovom konaní:

Matka

PRACOVNÝ DOKUMENT

[*omissis*]

**OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (VYŠŠÍ KRAJINSKÝ
SÚD VO FRANKFURTE NAD MOHANOM, NEMECKO)**

ROZHODNUTIE

V rodinnej veci

týkajúce sa rodičovskej starostlivosti o dieťa L

Účastníci konania:

1. dieťa L, s bydliskom v Poľsku,
2. advokátka
Procesná opatrovníčka,
3. otec, navrhovateľ a sťažovateľ, s bydliskom vo Švajčiarsku

[*omissis*]

4. matka, odporkyňa na prvom a druhom stupni, s bydliskom v Poľsku

[*omissis*] [názov senátu] [Vyšší krajinský súd] Frankfurt nad Mohanom [*omissis*]
[stručný opis priebehu konania].

dňa 16. januára 2023 rozhodol:

I.

Konanie sa prerušuje.

II.

Súdnemu dvoru Európskej únie sa predkladajú nasledujúce prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu článkov 10 a 11 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (nariadenie Brusel IIa):

Do akej miery je regulačný mechanizmus v článkoch 10 a 11 nariadenia Brusel IIa obmedzený na konania vo vzťahoch medzi členskými štátmi EÚ?

Konkrétne:

1. Uplatňuje sa článok 10 nariadenia Brusel IIa s tým dôsledkom, že súdy predchádzajúceho štátu pobytu si zachovávajú právomoc, ak malo dieťa pred premiestnením svoj obvyklý pobyt v členskom štáte EÚ (Nemecko) a konanie o návrate podľa Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí (Haagsky dohovor) sa viedlo medzi členským štátom EÚ (Poľsko) a tretím štátom (Švajčiarsko) a návrat dieťaťa bol v tomto konaní zamietnutý?

Pokiaľ je odpoveď na prvú otázku kladná:

2. Aké požiadavky sa majú klásť na preukázanie zachovanej právomoci v kontexte článku 10 písm. b) bodu i) nariadenia Brusel IIa?

3. Uplatňuje sa článok 11 ods. 6 až 8 nariadenia Brusel IIa aj v prípade, keď sa konanie o návrate vedie podľa Haagskeho dohovoru vo vzťahu medzi tretím štátom a členským štátom EÚ ako štátom, kde bolo dieťa neoprávnene premiestnené, pokiaľ malo dieťa pred premiestnením obvyklý pobyt v inom členskom štáte EÚ?

Dôvody:

I.

Konanie sa týka otázok rozsahu uplatňovania článkov 10 a 11 nariadenia Brusel IIa.

Rodičia dieťaťa uzavreli manželstvo vo Frankfurte nad Mohanom 7.3.2013. Otec má nemeckú a matka poľskú štátnu príslušnosť. Rodičia dieťaťa žili pôvodne spolu vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko). Dňa 29.6.2013 sa otec z pracovných dôvodov presťahoval do Švajčiarska.

Spoločné dieťa L, ktoré má nemeckú a medzicasom už aj poľskú štátnu príslušnosť sa narodilo 12.11.2014 v X (Švajčiarsko) a od januára 2015 do začiatku apríla 2016 žilo s matkou vo Frankfurte nad Mohanom.

Otec pravidelne navštevoval matku a dieťa v Nemecku a trávili spolu aj dovolenky. Migračný úrad 11.5.2015 schválil žiadosť otca o zlúčenie rodiny. Matka dostala povolenie na prechodný pobyt vo Švajčiarsku platné do 31.12.2019.

Dňa 9.4.2016 sa matka s L presťahovala do Poľska. Matka pritom odhlásila celú rodinu z pobytu vo Frankfurte a uviedla adresu otca vo Švajčiarsku. V lete 2016 sa matka uchádzala o prácu vo Švajčiarsku. Od novembra 2016 pracuje matka v Poľsku pre spoločnosť Zurich Insurance.

Spočiatku otec navštevoval rodinu v Poľsku. Od 17.4.2017 matka odmietala otcovi umožniť kontakt s dcérou a zapísala dcéru do materskej školy v Poľsku bez súhlasu otca. Koncom mája 2017 matka informovala otca, že s dcérou zostane v Poľsku.

Podaním zo 7.7.2017 otec prostredníctvom švajčiarskeho ústredného orgánu (Bundesamt für Justiz in Bern [Spolkový úrad pre spravodlivosť v Berne]) požiadal o návrat dieťaťa do Švajčiarska. Táto žiadosť bola uznesením Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie (Okresný súd Krakov-Nová Huta, Poľsko) z 8.12.2017 zamietnutá z dôvodu, že otec dal súhlas na presťahovanie matky s L do Poľska na neurčitý čas. Okrem toho súd potvrdil vážne riziko ohrozenia najlepšieho záujmu dieťaťa v prípade návratu v zmysle článku 13 ods. 1 písm. b) Haagskeho dohovoru. Otec sa priznal, že (raz) použil násilie voči matke. Odvolanie otca proti tomuto rozhodnutiu bolo uznesením Sąd Okręgowy w Krakowie (Krajský súd v Krakove, Poľsko) zo 17.4.2018 (XII Ca 168/18) zamietnuté.

Matka iniciovala rozvodové konanie v Poľsku návrhom z 27.9.2017. V októbri 2017 matka odhlásila L z pobytu v obci X vo Švajčiarsku.

Rozhodnutím z 5.6.2018 Krajský súd v Krakove predbežne zveril spoločné dieťa do rodičovskej starostlivosti matky a upravil vyživovaciu povinnosť otca.

Otec ďalej netrval na žiadosti o návrat dieťaťa na základe Haagskeho dohovoru podanej 29. 6. 2018 na nemecký Bundesamt für Justiz in Bonn (Spolkový úrad pre spravodlivosť v Bonne, Nemecko).

V predmetnom konaní otec návrhom z 12.7.2018, ktorý bol doručený na Amtsgericht Frankfurt am Main (Okresný súd vo Frankfurte nad Mohanom, Nemecko) 13.7.2018, v bode I požiadal o zverenie dieťaťa do výlučnej rodičovskej starostlivosti, subsidiárne o právo na určenie miesta pobytu dieťaťa.

Otec ďalej v bode II navrhol, aby sa matke uložila povinnosť navrátiť dieťa k otcovi do Švajčiarska ku dňu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Otec uviedol, že rodičia dieťaťa sa na jar 2015 dohodli, že v budúcnosti budú žiť s L vo Švajčiarsku. V apríli 2016 sa matka rozhodla dočasne odísť do Poľska za svojimi rodičmi, aby im pomohla pri stavbe domu. Otec s tým súhlasil, ale výslovne len na obdobie dvoch, najviac troch rokov. V každom prípade malo dieťa najneskôr od novembra 2017 navštevovať materskú školu vo Švajčiarsku.

Matka sa tomuto návrhu bránila.

Matka tvrdí, že otec dal súhlas na presťahovanie do Poľska a pomáhal pri získaní poľského pasu. Nedošlo k žiadnej dohode o dočasnom presťahovaní do Poľska ani k dohode o presťahovaní do Švajčiarska.

V prvostupňovom konaní bol otec vypočutý 9.5.2019. Matka, ktorá bola tiež predvolaná a listom z 19.4.2019 vopred požiadala o vypočutie prostredníctvom právnej pomoci, sa na toto vypočutie nedostavila.

Otec na tomto pojednávaní vysvetlil, že rodičia sa počas telefonického rozhovoru dňa 29.1.2016 dohodli, že L má zostať v Poľsku maximálne dva až tri roky a v každom prípade má navštevovať materskú školu vo Švajčiarsku.

Rozhodnutím z 3.6.2019, doručeným 7.6.2019, okresný súd zamietol návrh otca na zverenie dieťaťa do starostlivosti.

Ako odôvodnenie súd uvádza, že nemá medzinárodnú súdnu právomoc. Otec nepredložil dôkaz o zodpovedajúcej konkrétnej dohode o dočasnom pobyte matky a dieťaťa v Poľsku. Jeho vyjadrenia na pojednávaní z 9.5.2019 boli v rozpore s jeho predchádzajúcim vyjadrením v písomnom stanovisku z 3.8.2018, z ktorého vyplýva, že rodičia sa ešte v máji 2017 dohadovali o dĺžke pobytu v Poľsku bez výsledku.

Otec zastáva názor, že právomoc Okresného súdu vo Frankfurte nad Mohanom vyplýva z článku 11 ods. 6 v spojení s článkom 11 ods. 7 nariadenia Brusel IIa a článku 10 nariadenia Brusel IIa. Okresný súd v Krakove vo svojom rozhodnutí z 8.12.2017 konštatoval, že bydlisko dieťaťa pred pobytom v Poľsku nebolo vo Švajčiarsku, keďže dieťa žilo s matkou v Nemecku.

Otec je toho názoru, že zásady platné pre konanie podľa Haagskeho dohovoru, podľa ktorých osoba, ktorá namieta návrat dieťaťa musí preukázať, že osoba, ktorá mala (spoločnú) starostlivosť o osobu dieťaťa súhlasila s premiestnením alebo zadržaním alebo ho následne povolila, sa uplatňujú aj v tomto konaní. Takýto dôkaz o časovo neobmedzenom súhlase matka nepredložila.

Otec ďalej tvrdí, že v najlepšiemu záujmu dieťaťa je zverenie rodičovskej starostlivosti otcovi. Tým, že matka svojvoľným konaním prakticky zablokovala právomoci otca v oblasti starostlivosti o dieťa a nekonala v najlepšom záujme dieťaťa. Aj v tomto prípade sa otec odvoláva na zásady platné pre konanie podľa Haagskeho dohovoru.

V odvolaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené 8.7.2019 otec naďalej trvá na svojom návrhu podanom v prvom stupni.

Matka navrhuje odvolanie zamietnuť.

Senát otca viackrát upozornil na pravdepodobný neúspech jeho odvolania, pretože aj za predpokladu medzinárodnej súdnej právomoci nemožno vychádzať z toho, že zverenie rodičovskej starostlivosti otcovi by bolo v najlepšom záujme dieťaťa, § 1671 Bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník, BGB).

Senát tiež upozornil otca, že podľa jeho názoru sa uplatňovanie článku 10 nariadenia Brusel IIa obmedzuje na vzťah medzi členskými štátmi EÚ a že konanie vedené vo vzťahu medzi Poľskom a Švajčiarskom nemôže vyvolať účinky článku 10 nariadenia Brusel IIa.

Otec navrhuje, aby sa Súdnemu dvoru Európskej únie v Luxemburgu položili tieto prejudiciálne otázky:

[*omissis*]

[Otázky, ktoré otec navrhuje objasniť. Čiastočne zahrnuté v prejudiciálnych otázkach, ktoré sú jedine rozhodujúce]

V roku 2022 bol otcovi umožnený styk s dieťaťom v Poľsku na základe súdneho rozhodnutia vydaného v tejto krajine.

II.

1. Medzinárodná súdna právomoc

Medzinárodná právomoc nemeckých súdov v zásade vyplýva z článku 8 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 (ďalej len „nariadenie Brusel IIa“) pre konania o rodičovských právach a povinnostiach, ktoré sa začali pred 1.8.2022, pokiaľ sa neuplatňujú prednostné pravidlá podľa článkov 9, 10 a 12 (článok 8 ods. 2 nariadenia Brusel IIa). Následné nariadenie (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 (nariadenie Brusel IIb) sa vzťahuje len na konania začaté po 1.8.2022, [článok] 100 ods. 1 nariadenia Brusel IIb. Nariadenie Brusel IIa v znení nariadenia (ES) č. 2201/2003 sa naďalej uplatňuje na toto konanie, článok 100 ods. 2 nariadenia Brusel IIb.

Podľa článku 8 ods. 1 nariadenia Brusel IIa je rozhodujúcim kritériom pre medzinárodnú súdnu právomoc obvyklý pobyt dieťaťa (a.), pokiaľ sa neuplatňujú prednostné ustanovenia, v tomto prípade článok 10 nariadenia Brusel IIa (b.).

a. Článok 8 ods. 1 nariadenia Brusel IIa

Podľa článku 8 ods. 1 nariadenia Brusel IIa majú právomoc rozhodovať o rodičovských právach a povinnostiach súdy členského štátu, v ktorom má dieťa v čase začatia konania obvyklý pobyt.

Obvyklý pobyt sa má určiť na základe všetkých skutkových okolností konkrétneho prípadu podľa rodinnej a sociálnej integrácie ako centrum životných záujmov dieťaťa; v tomto ohľade je rozhodujúca dĺžka, pravidelnosť a okolnosti pobytu v štáte (rozsudok Súdneho dvora z 2.4.2009, C- 523/07, body 42 a 44; rozsudok Súdneho dvora z 22.12.2010, C-497/10 PPU, bod 47; rozsudok Súdneho dvora z 8.6.2017, C-111/17 PPU, bod 42).

L žije v Poľsku so svojou matkou od apríla 2016 a od apríla/mája 2017 tam navštevuje materskú škôlku.

V čase podania návrhu v júli 2018 mala L obvyklý pobyt v Poľsku, čo znamená, že právomoc nemeckých súdov sa nemôže zakladať na článku 8 ods. 1 nariadenia Brusel IIa.

b. Súdna právomoc v prípadoch únosu dieťaťa

Článok 10 nariadenia Brusel IIa obsahuje rozsiahlejšie ustanovenie o súdnej právomoci pre prípady neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa. V týchto prípadoch zostáva v platnosti medzinárodná súdna právomoc štátu predchádzajúceho obvyklého pobytu, aj keď má dieťa obvyklý pobyt v inom štáte, pokiaľ nie sú splnené osobitné podmienky.

Na tento účel by sa v tomto konaní musel najprv otvoriť rozsah pôsobnosti článku 10 nariadenia Brusel IIa.

Podľa znenia článku 10 nariadenia Brusel IIa („členský štát“) sa uplatňovanie normy obmedzuje na vzťahy medzi členskými štátmi viazanými nariadením Brusel IIa. Súdny dvor objasnil, že skutočnosť, že článok 10 nariadenia Brusel IIa používa pojem „členský štát“, a nie pojmy „štát“ alebo „tretí štát“ a podmieňuje priznanie právomoci súčasným alebo predchádzajúcim obvyklým pobytom „v členskom štáte“ bez toho, aby odkazoval na prípad pobytu získaného na území tretieho štátu naznačuje, že tento článok upravuje právomoc len v prípadoch únosov detí v rámci členských štátov (rozsudok Súdneho dvora z 24.3.2021, C-603/20 PPU, body 38 až 40).

Podľa otca je táto podmienka splnená, pretože toto konanie prebieha vo vzťahu medzi Nemeckom a Poľskom, a teda dvoma členskými štátmi EÚ viazanými nariadením Brusel IIa. L žila so svojou matkou vo Frankfurte, a preto mala obvyklý pobyt v Nemecku.

Senát sa s týmto názorom nestotožňuje, ale vidí uplatnenie článku 10 a článku 11 nariadenia Brusel IIa v kontexte vedenia konania o návrate podľa Haagskeho dohovoru. Článok 11 nariadenia Brusel IIa obsahuje dodatočné procesné pravidlá, ktoré sa uplatňujú v konaní o návrate podľa Haagskeho dohovoru, ak sú štát pôvodu aj štát únosu členskými štátmi EÚ alebo sú viazané nariadením Brusel IIa [omissis] [zdroj v právnej literatúre]. Ustanovenia obsiahnuté v článkoch 10 a 11 nariadenia Brusel IIa na jednej strane posilňujú mechanizmus návratu podľa Haagskeho dohovoru tým, že obmedzujú uplatňovanie výnimiek a uprednostňujú výkon príkazu na návrat, ale na druhej strane existujú osobitné ustanovenia o urýchlení a vypočutí, ako aj povinnosti chrániť a informovať dotknuté strany.

V rozsudku z 24.3.2021, C-603/20 PPU, Súdny dvor v súvislosti s výkladom článku 10 nariadenia (ES) č. 2201/2003 (v tomto prípade: určenie bydliska v prípade únosu dieťaťa) uviedol, že pri výklade ustanovenia práva Únie sa musí zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované týmto nariadením (rozsudok Súdneho dvora z 24. 3. 2021, C-603/20 PPU, bod 37). Preto pokiaľ ide o výklad článku 10 nariadenia Brusel IIa, zo znenia tohto ustanovenia, ako aj z výkladu Praktickej príručky pre uplatňovanie nariadenia č. 2201/2003, ktorú uverejnila Európska komisia, jasne vyplýva, že toto ustanovenie sa vzťahuje len na konflikty právomoci medzi členskými štátmi, a nie medzi členským štátom a tretím štátom (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 24.3.2021, C-603/20 PPU,

bod 29). Súdny dvor zároveň zdôraznil, že osobitné pravidlá právomoci sa majú vykladať reštriktívne, a teda nemôžu viesť k výkladu, ktorý by presahoval rámec prípadov výslovne stanovených príslušným nariadením alebo by viedol k tomu, že sa zohľadní len časť jeho znenia a samostatne sa uplatní (rozsudok Súdneho dvora z 24.3.2021 - C-603/20 PPU, body 47, 48).

Preto sa podľa chápania Senátu ustanovenia článku 10 a článku 11 nariadenia Brusel IIa nemajú posudzovať izolovane.

V konaní o návrate začatom na žiadosť otca zo 7.7.2017 na Spolkovom úrade pre spravodlivosť v Berne, ktoré bolo zamerané na návrat dieťaťa do Švajčiarska, sa neuplatnili požiadavky na vedenie konania podľa Haagskeho dohovoru vyplývajúce z článku 11 nariadenia Brusel IIa, keďže Švajčiarsko nie je viazané nariadením Brusel IIa. Preto po zamietnutí žiadosti o návrat nemal súd v Poľsku dôvod postupovať podľa článku 11 ods. 6 a 7 nariadenia Brusel IIa a informovať súdy alebo ústredný orgán v Nemecku o zamietavom rozhodnutí.

Druhá žiadosť o návrat, ktorú otec podal nemeckému Spolkovému úradu pre spravodlivosť v Bonne krátko pred začatím tohto konania, nemôže založiť zachovanú právomoc podľa článku 10 nariadenia Brusel IIa, keďže toto konanie sa nevedie. V tomto ohľade je rozhodujúce doručenie žiadosti súdu. Podľa tvrdenia otca sa v Poľsku nezačalo žiadne ďalšie konanie o návrate.

Okrem toho sa prípustnosť druhej žiadosti podľa Haagskeho dohovoru v zásade zdá byť otázna, keďže konečné rozhodnutie odvolacieho súdu v Poľsku pravdepodobne vylučuje začatie ďalšieho konania podľa Haagskeho dohovoru v tej istej veci. Rozhodnutia poľských súdov obsahujú aj vyjadrenia k otázke neoprávneného zadržania dieťaťa.

2. Uplatňovanie článku 10 nariadenia Brusel IIa

Pokiaľ sa článok 10 nariadenia Brusel IIa v zásade uplatňuje aj v tejto konštelácii, zmena súdnej právomoci (bez súhlasu oboch nositeľov opatrovníckeho práva, písm. a)) nastáva len vtedy, ak dieťa získalo nové obvyklé bydlisko, žije v novom štáte bydliska najmenej jeden rok, usadilo sa v novom prostredí a je splnená jedna zo skupín prípadov uvedených v písm. b) bodoch i) až iv). V danom prípade ide o písm. i), podľa ktorého zachovaná právomoc zaniká, ak do jedného roka odvtedy, ako sa nositeľ opatrovníckeho práva dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je protiprávne zadržované (článok 10 písm. b) bod i) nariadenia Brusel IIa).

Preto musel otec podať žiadosť o návrat do jedného roka od zistenia alebo objavenia sa nezákonnosti, aby bola zachovaná medzinárodná právomoc tunajších súdov.

Otec tvrdí, že dal súhlas na prechodný pobyt matky s L v Poľsku. Po uplynutí tejto lehoty sa matka v rozpore s dohodou, na ktorú sa otec odvoláva, nevrátila do Švajčiarska s L.

V tejto súvislosti otec tvrdí, že dieťa sa v Poľsku zdržiava nezákonne najneskôr od 24.5.2017 (dochádzka do denného centra pre deti). Otec ďalej uvádza, že rodičia sa dohodli, že dieťa bude od novembra 2017 navštevovať materskú škôlku vo Švajčiarsku.

Žiadosť otca o zverenie do starostlivosti bola doručená okresnému súdu 13.7.2018. Jednoročná lehota podľa článku 10 písm. b) bodu i) nariadenia Brusel IIa by bola dodržaná len vtedy, ak by sa zohľadnil neskorší časový moment, t. j. nástup do denného centra pre deti. Žiadosť by nebola doručená v jednoročnej lehote podľa článku 10 písm. b) bodu i) nariadenia Brusel IIa, ak by bola podaná v konaní o návrate (nezákonnosť zápisu do denného centra pre deti od mája 2017).

V tomto prípade vzniká otázka, či konanie podľa Haagskeho dohovoru vedené v Poľsku bráni otcovi podať ďalší návrh, alebo či sa v rámci článku 10 nariadenia Brusel IIa možno opierať o neskorší dátum. To by umožnilo oddialiť začiatok plynutia jednoročnej lehoty po ukončení konania o návrate, čo v konečnom dôsledku nezodpovedá zámeru včasného vyjasnenia opatrovníckeho práva v záujme dieťaťa.

Okrem toho je medzi rodičmi sporná otázka časového obmedzenia pobytu matky a dieťaťa v Poľsku. Matka popiera, že by bolo takéto obmedzenie dohodnuté.

V otázke bremena tvrdenia a dôkazného bremena otec odkazuje na zásady platné pre dokazovanie súhlasu alebo dohody v konaní podľa Haagskeho dohovoru, podľa ktorých musí rodič, ktorý namieta proti návratu, preukázať, že navrhovateľ súhlasil s premiestnením alebo ho (následne) schválil (pozri článok 13 ods. 1 písm. a Haagskeho dohovoru).

Podľa názoru senátu nemožno osobitné pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena, ktoré sa uplatňujú v konaní podľa Haagskeho dohovoru preniesť na toto konanie. Predmetom tohto konania nie je návrat dieťaťa v rámci konania podľa Haagskeho dohovoru, ale návrh na zverenie dieťaťa do starostlivosti rodiča, v ktorom sa uplatňujú procesné zásady všeobecne platné pre konanie o zverenie dieťaťa do starostlivosti. Požiadavky článku 10 nariadenia Brusel IIa majú nezávisle preskúmať súdy v štáte bývalého pobytu (rozsudok Súdneho dvora z 22.12.2010, C-497/10 PPU, bod 62 a nasl.). Rozhodnutie o žiadosti o návrat podľa Haagskeho dohovoru nemá v novom štáte pobytu záväzný účinok. V tomto ohľade sa uplatňuje zásada skúmania veci z úradnej moci podľa § 26 Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (zákon o konaní v rodinných veciach a v mimosporových súdnych konaniach, FamFG), podľa ktorej sa skúma *ex officio* tiež medzinárodná súdna právomoc (BGH [omissis] [zdroj v právnej literatúre] [rozhodnutie zo 17.2.2010 - XII ZB 68/09]). V konaní o návrhu, akým je aj tento návrh na

zverenie dieťaťa do starostlivosti rodiča podľa § 1671 Občianskeho zákonníka, znášajú účastníci konania určité bremeno tvrdenia týkajúce sa skutočností, ktoré sú pre nich priaznivé. Rozpory v podaniach otca má preto súd posúdiť zodpovedajúcim spôsobom.

3. Uplatňovanie článku 11 ods. 8 nariadenia Brusel IIa

Ustanovenia obsiahnuté v článku 11 ods. 6 až 8 nariadenia Brusel IIa si vynucujú začatie konania o opatrovníckom práve v štáte predchádzajúceho pobytu v prípade odmietnutia návratu dieťaťa v konaní podľa Haagskeho dohovoru na základe článku 13 Haagskeho dohovoru. Najmä rozhodnutia o rodičovskej starostlivosti, ktoré sa vydávajú po zamietnutí návratu dieťaťa v konaní podľa Haagskeho dohovoru a na ktoré sa vzťahuje článok 11 nariadenia Brusel IIa a ktoré zahŕňajú odovzdanie (návrat) dieťaťa, podliehajú prednostnému výkonu podľa článku 11 ods. 8 nariadenia Brusel IIa, článku 40 ods. 1 písm. b) v spojení s článkom 42 nariadenia Brusel IIa.

Otec sa domnieva, že rozhodnutie senátu o rodičovskej starostlivosti spojené s príkazom na návrat dieťaťa spadá pod článok 11 ods. 8 nariadenia Brusel IIa, a teda pod pravidlá prednostného výkonu.

Podľa názoru Senátu však uplatňovanie článku 10 ods. 6 až 8 nariadenia Brusel IIa vyžaduje, aby sa vo vzťahu medzi dvoma členskými štátmi viazanými nariadením Brusel IIa uskutočnilo konanie podľa Haagskeho dohovoru, čo znamená, že článok 11 ods. 8 nariadenia Brusel IIa sa v tomto prípade neuplatní. Účelom článku 11 ods. 8 nariadenia Brusel IIa je zjednodušiť výkon rozhodnutí vo veci opatrovníckeho práva, ktoré sú vydávané v nadväznosti na konania podľa Haagskeho dohovoru podliehajúce osobitným požiadavkám uvedeným v článkoch 11 ods. 2 až 5 nariadenia Brusel IIa. Ako už bolo vysvetlené, na konanie o návrate vo vzťahu medzi Švajčiarskom a Poľskom sa nevzťahovalo nariadenie Brusel IIa. Rozhodujúcim faktorom tu nie je miesto pobytu otca, ale otázka vzájomnej záväznosti a viazanosti štátov nariadením Brusel IIa.

[*omissis*]

[*omissis*]

[Podpisy; overovacia klauzula].